

SZÁM.

3 frt. 12  
összeg a  
van mu-

Robin-

yes ada-  
bácsi.

st. Forgó  
za a gyor-  
Kis Lap-  
ívei nagy  
asók foly-

jesedett a  
ga messze  
lvasóinak  
ségezes  
jótékony  
javára is.  
hetem föl.  
k kötete,  
közölni fog

élyeket.  
os kivitelü  
nek-kör-  
intézmény.  
adványok.  
Kis Lap

at csak: a  
bácsi.

ndeléseiket

ok haszná-  
um-épület)

ivatala.

um-épület.  
társulat.



A MÓKUS. (Lásd a 407. lapon.)

XXIV. kötet, 26. szám.

Ára negyedévre 1 frt 40 kr.  
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1883 július 1-én.

## K I T A S Z I T V A.

— Elbeszélés. —

(Vége.)



EM eresztett ki karjaiból, félresimitotta homlokomról hajamat s reszkető hangon mondá:

— Szegény kedves fiam!

Aztán újra megcsókolt, sokáig nézett és inkább maga magának mondta:

— Igen . . . ő az . . . ő az!

Károly pedig ezalatt ott állt mellettünk és hol nevetett, hol meg könyezett, néha meg majdnem ugrálni és tánczolni kezdett, mint a ki nem tudja, mit csináljon nagy örömeben. Nem igen értettem ezt a dolgot, de nem maradt időm, hogy gondolkozzam vagy kérdezősködjem, mert Beregváriné így szólt:

— Kedves fiam, ez a derék fiu, a te igaz hű barátod nagyon fontos dolgokat mondott el nekem. De még sokat kell megtudnom, nehogy meggondolatlanul tegyek valamit. Mondd el nekem pontosan, részletesen, hogy kerültél ahhoz a bécsi Müller családhoz, mit láttál és tapasztaltál ott, és mit beszélt, mit csinált sógorom, Beregvári Jakab, mikor vele ott találkoztál? Igyekezzél, hogy minden csekélységre emlékezzél kicsi gyerek korodból és arról is, a mit Dorka anyótól, jó nevelő anyádtól hallottál.

Leültünk a fűbe s én elmondtam mindent. Beregváriné rendkívül komolyan, figyelmesen hallgatott és csak néha-néha szakított félbe, hogy egyről-másról még jobban kikérdezzen. Mikor mindent elmondtam, néhány perczig mélyen elgondolkozva hallgatott, aztán így szólt:

— Kedves fiam, a miket elmondtál, az mind nagyon fontos, nagyon komoly, nemcsak rám és Arturra, hanem reád nézve is. Borzasztó rá gondolnom, de alkalmasint igazatok van, Arturt veszedelem érte volna, ha most idején meg nem tudom, miért jött el és miért hizelegte be magát nálunk régi ellenségünk. De ez csak az egyik dolog, Arturt én most már megörzöm a bajtól. Hanem egy másik, épen olyan fontos dolgot is tisztába kell hoznom. Ehhez egy kis idő kell. Addig tégedet, kedves fiam, senkinek sem szabad itt látni. Barátoddal együtt egy félóra mulva menjetek amoda a nagy vendéglőbe. Én rögtön intézkedem, hogy ott rólatok a legjobban gondoskodjanak. Ott fogsz lakni, a mig mindent tisztába nem hoztam. Most még többet nem mondhatok, de addig is tudd meg, hogy eddig szomorú életednek vége van s ezentul úgy tekintsed magadat, mint Artur barátját . . . nem! mint édes testvérét. Ezt a derék Károly barátodat pedig fogadd testvérednek, mert neki sokat köszönhetünk mindnyájan.

Ezzel újra megcsókolt és gyorsan haza ment.

Álmélkodva néztem utána, aztán kérdeztem Károlytól:

— Mit beszéltél te Beregvárinénak? Hiszen az már nagyon is sok, a mint ő engemet elhalmoz szeretetével.

— Megállj csak, majd több is jön még. Oh, tudtam én jól . . . Kitaláltam én!

És most már igazán ugrált, bukfenchezet hányt örömeben.

— De hát beszélj már! Én igazán nem igen értem. . .

— Nem beszélhetek, nem is fogok, de ha akarod, tánczolok veled, olyan jó kedvem van. Nem akarsz? No hát akkor gyere te, öreg Káplár! Te is fogsz majd örülni.

Hiába kérdezgettem, csakugyan nem felelt többé, hanem széles jókedvében Káplárral kergetőzött. Én pedig elgondolkoztam s visszaemlékezve Károly régibb szavaira és Beregvári Jakab meg Müller titkos beszédére, Artur elveszett testvérére, olyan gondolat lepett meg, hogy szinte magam is megijedtem. Nem is mertem kimondani.

— No, a félóra már eltelt, menjünk szállásunkra.

A vendéglő előtt Beregváriné öreg inasa várt, kire ráismertem s ki a mint minket meglátott, ránk mutatva valamit mondott a kapusnak és sietve elment. Ugyancsak bámultunk, mikor a vendéglőbe beléptünk. Bizony egyikünk sem volt valami urfiás külsejű, ruhánk kopott volt, de a kapus, a pinczerek mégis úgy fogadtak, mint valami előkelő vendégeket. Fölvezettek az első emeletre és itt szobát nyitottak nekünk. Igen szépen butorozott két szoba nyílt egymásba s Károly ugyancsak bámult, mert ő még soha sem lakott ilyen szép szobákban; de még magam is csak akkor, midőn hajdan pár hétig Arturéknál voltam. Gyönyörködve nézegettük, próbálgattuk a ruganyos pamlagokat, előbb az egyik szobában, aztán a másikon. Mikor visszatértünk az első szobába, a pinczér még mindig ott állt az ajtó mellett és komoly képpel kérdezte:

— Itt a szobában parancsolják az ebédet?

— Az ebédet? kiáltá Károly. Az ám, a nagy örömben meg is feledkeztünk az ebédéről, pedig ugyancsak éhes vagyok. Hát csak hozza ide az ebédet.

— Itt az étlap, méltóztassanak választani, szólt ismét a pinczér.

— Tudja mit? felelé Károly, hozzon csak jó ételeket, levest, sültet, tortát, a mijők van.

— Igenis, szólt a pinczér, meghajtottta magát és kiment.

— Azt hiszem, itt jobb ebédünk lesz, mint volt Müller urnál Bécsben.

Pompásan megebédeltünk, aztán pihentünk. Este felé meglátogatott Beregváriné s egy szabómester jött vele, ki ruhamértéket vett rólam is, Károlyról is. Másnap délután már hozták a kész ruhát, még pedig finom uri ruhát mindkettőnknek s hozzá finom fehérneműt s mindenfélét, ami urias öltözékhez tartozik. Mikor átöltözködtünk, alig ismertünk magunkra és egymásra.

Vagy hat napig voltunk ott, én mintegy házi áristomban, míg Károlynak szabad volt kijárni. Természetesen igen szívesen türtem az ilyen kellemes fogságot, annál inkább, mert Beregváriné minden nap meglátogatott. Mindig új meg új részleteket kellett elbeszélnem életemből s ő könyezve hallgatta; és napról napra gyöngédebb volt irántam.

A hetedik napon ebéd után az öreg inas lépett be s jelentette, hogy Beregváriné otthon vár a lakásán, elküldte a kocsiját, menjünk hozzá rögtön.

Mialatt én újra csodálkoztam ezen, Károly egészen nyugodtan ment előre és a jó öreg Káplárral előre beültek a ko-

csiba, én utánok, míg az inas a bakra ült. Nem messze kellett mennünk, hát minek ülünk kocsiba, miért ilyen czerimonia két szegény vándor komediással? De tulajdonképen már nem is tudtam, ki és mi vagyok, hiszen urfinak voltam öltözve és egy hét óta nagyurasan éltem.

Néhány percz alatt oda értünk Beregváriné kastélyába. Károly már jól ismerte a járást és egyenesen bevezett egy fényesen butorozott terembe. Ott volt Beregváriné s mellette ült Artur, ki örömkialtással ugrott fel, a mint megpillantott. Összeöleleztünk és mikor végre eleresztettük egymást, megint jött valaki felém. Most meg én kiáltottam fel a nagy örömtől és meglepetéstől, mert a jó öreg Dorka anyó állt előttem, könyezve és nevetve egyszerre.

Még időm sem volt, hogy kérdezzem, mikép került ide Dorka anyó, midőn Beregváriné a velünk bejött inasnak meghagyta, hívja be a harmadik szobából Beregvári Jakab urat. E szó hallatára elsápadtam és kissé ijedten néztem szét. Beregváriné mosolyogva lépett hozzám.

— Ne félj semmitől, most már nem rajtad az ijedség sora. Mindjárt elfoglalod jogos helyedet, melytől annyi ideig meg voltál fosztva. Neked s mindnyájunknak édes öröm percze ez. De valakinek még látni, hallani kell mindent.

Ezzel magához ölelt jobbával, s baljával az odahívott Arturt ölelte magához. Így álltunk együtt hárman, a mint az ajtó megnyilt és Beregvári Jakab benyitott. Hizelkedő mosoly volt ajkain, a mint belépett, de mihelyt engem megpillantott, halálsápadt lett, tántorogni kezdett s egy

székbe fogózva, reszketve állt meg. Beregváriné komoly, nyugodt hangon így szólt:

— Hivattam önt, hogy lássa, a mit soha nem hitt többé láthatni s a mi, ugy veszem észre, halálos rémületbe ejti.

— Mi? Miért? Nem értem . . . hebegte a gonosz még mindig reszketve.

— De én azt hiszem, érti, felelt Beregváriné. Tizenhárom évvel ezelőtt eltűnt kedves kicsi fiacskám; hiába kerestem, nyomtalanul elveszett szeretett gyermekem. Sejtettem, de bebizonyítani nem tudtam, ki rabolta el és miért. Az Ég visszaadta gyermekemet, itt tartom karjaim közt s önnek minden álnoksága hasztalan. Hiába jött most ide, hogy kisebb fiamat eltegye az utból; azt hitte, majd valamikép megmérgezheti és akkor férjem nagy vagyona az öné lesz. Ime lássa, e helyett itt van másik fiam is, a kit ön elrabolt.

A gonosz ember ezalatt kissé összeszedte bátorságát és daczosan mondá:

— Minő vakmerő vád ez? Ki merné azt mondani, hogy én raboltam el a fiát? És ki bizonyítja be, hogy ez a fiu az ön fia? Én soha . . .

— Hallgasson! kiáltá Beregváriné parancsoló hangon. Nem azért hivattam, hogy vitatkozzunk. De ha tudni akarja, tehát megmondom, hogy kezemben van minden bizonyíték, egy hét alatt könnyen összeszedtem. Nézze ezt a levelet! Tudja ki írta? Bizonyos Müller, a ki most Bécsben fogva ül s kit ügyvédem fölkeresett. E levélben elmondja, hogy az ön megbízásából ő rabolta el fiamat s ön tízezer frtot ígért neki, ha majd a fiaim vagyonát megkapja; azt is megírta Mül-

ler, hol hagyta el hajdan kis fiamat és  
ime itt van az a derék asszony, a ki föl-  
nevelte; elhozta fiam hajdani ruhácskáit,

nézze, ott vannak az asztalon, minden  
egy darabra ráismerek, magam öltöz-  
tettem fel utoljára. Ön látja, hogy minden



FÜVÉSZET. (Lásd a 407. lapon.)

gonoszsága kiderült. De én nem akarok  
boszut állani. Fiamat visszanyertem, itt  
ölelem keblemre s olyan boldog vagyok,

hogy nem akarom önt börtönbe vettetni.  
De csak egyfeltétel alatt bocsátok meg: itt  
van tízezer forint, fogja és most rögtön in-

duljon, hagyja el az országot és soha többé vissza ne térjen, hanem száműzetésben éljen holtáig. A mely napon visszatér, börtönbe kerül.

Beregvári Jakab megtörve, lehajtott fejjel vette át az alamiznapényt és elment. Soha sem láttuk, hírét sem hallottuk többé.

A mint bezáródott utána az ajtó, én is föleszméltem; mert a mit hallottam, arról azt hittem, hogy valami tündérálom. De most anyám hevesen keblére ölelt, összecsókolta és ujjongva is, az örömtől sirva is kiáltá:

— Fiam, édes visszanyert drága fiam! Hála neked, jó Isten!

Artur meg szintén ölelt-csókolta.

— Bátyám, kedves édes testvérem!

Bizony majd megfojtottuk egymást, mert én majdhogy egy kicsit el nem vesztettem az eszemet s nem tudtam egyebet tenni, mint hogy anyámtól Arturhoz, Arturtól anyámhoz ugrottam és százszor is újra meg újra összecsókoltam őket; beszélni alig tudtam a nagy boldogságtól, mindig csak azt kiáltoztam:

— Anyám, testvérem! Megtaláltalak! Oh, mily boldog vagyok, mennyire áldom a jó Istent!

Azután még Dorka anyóra és Károlyra került a sor s ők könyeztek örömkömben. Anyám és Artur is összeölelték őket s ekkor én anyámhoz simulva mondtam:

— Anyácskám, édes drága anyácskám, ne haragudjál meg... én már is kérem akarok valamit, még pedig nagyot.

— Szólj, édes gyermekem, a mi csak tőlem függ, mindent megadok.

— Arra kérlek, engedd, hogy Dorka anyó itt maradjon nálunk és Károly, az az én hü barátom, velem maradjhasson mindig!

Anyám megcsókolta és mosolyogva monda:

— Bohó fiacskám, hát azt hiszed, hogy elereszteném őket, még ha erővel szökni akarnának is? Dorka anyót, a ki téged szeretettel fölnevelt! Nem bizony, Dorka anyó itt fog ezentul élni kényelemben és nem lesz egyéb dolga, mint hogy örüljön az ő fogadott fia boldogságán. Károly pedig az én fiam lesz; ti is édes testvérül tekintsétek. Hiszen leginkább neki köszönhetjük, hogy most itt ily boldogan együtt vagyunk. Ő jelentette nekem, hogy itt van elveszett fiam. Mikor te még gondolni sem mertél arra, hogy az én fiam és Artur testvére vagy, Károly már kitalálta, átlátta gonosz nagybátyád és Müller álnok terveit, ügyesen kivallatta Mülleréket, hogy nem vagy a fiok, aztán elhozott tőlük, sietett veled ide, mert azt is kitalálta, hogy Beregvári Jakab gyilkos szándékkal jött ide Artur ellen. Hü barátod, társad volt a szomorú napokban, ezentul testvéred lesz a boldogságban s én egy elveszett fiu helyett két derék fiut nyertem vissza.

Anyám gyöngéden megcsókolta Károlyt és Artur öcsém is nagy örömmel követte. Nem volt e napon kerek e földön olyan boldog ember, mint mi, kik ott együtt voltunk.

Annyi küzdelem, hányatás után véget értek szenvedéseim. És fényes álmaim, melyekről egyszer már lemondtam, még sokkal fényesebben teljesedtek. Nem voltam

többé kitaszított árva, hanem boldog tagja egy boldog családnak.

Ezzel be is fejezem történetemet. A mi ezután következett, azt már röviden mondhatom el. Mi hárman, Artur, Károly és én, együtt nevedtünk, együtt tanultunk és iparkodtunk, hogy örömet szerezzünk kedves jó anyáknak. Artur meggyógyult s most szép, egészséges, derék férfiú. Károlyból az lett, a mit neki vándor komédiás korunkban az a derék ember megjósolt, a ki magához akarta venni: híres zeneművész; és pedig boldog helyzetben irtam le nektek történetemet. A jó Péter bácsi is itt van nálunk s mellette gyermekei mindnyájan; az öreg Dorka anyó pedig, bár nagyon öreg már, még mindig ott üldögél a kastély tornácán s én elbeszélgetek vele a régi időkről.

Csak egy hű barátom nincs többé velünk: a jó Káplár. Kényelemben, nyugalomban élt több évig a hű állat, míg végre teljesen elöregedett és kimult.

### FÜVÉSZET.

(Képpel a 405. lapon.)

**T**ÉPJÜK, szedjük a virágot  
 Illatáért, színeért,  
 Mint élvezzük a gyümölcsöt,  
 Zamatossá ha megért.  
 Szeretjük, és nevérol is  
 Kedves ismerünk nekünk:  
 De a lénye valójába  
 Nem hatolt tekintetünk.  
 Hogy születik, hogy fejlődik,  
 Mi a szerve, élete?  
 Mi családja, rokonsága,  
 S ha vész, ujra éled-e?

*Honnan veszi elbájoló  
 Színét, édes illatát?  
 Hogyan fakad, hogyan magzik  
 Tavaszkor és nyáron át?*

*A természet nagy csodáit  
 Kileste a tudomány.  
 Az mondja meg, mi a szírom,  
 Bimbó, levél, szár, kocsány.*

*Ismerjük meg a virágot  
 Valójában, teljesen:  
 Én vizsgálom, bontogatom,  
 S te határozd, édesem.*

### A MÓKUS.

(Képpel a czimlapon.)

**N**INCS ügyesebb, fürgébb mászó a mi erdeinkben a mókusnál. Alig lehet szemmel kísérni, oly villámgyorsan surran föl és le a fákon és ha a szomszéd fára akar átmenni, csak ritkán kénytelen lejönni a földre, hogy a másik fára ismét fölmászszék. Ha csak nagyon messze nem állanak a fák egymástól, a mókus egyszerűen átugrik egyikről a másikra; akkorát szökken, hogy néha bizony szinte azt hinné az ember, szárnya nőt ennek az ügyes kis állatnak.

A mókus félénk állatka, de azért nem ijed meg valami nagyon az emberek közelségétől s eljátszogat a fákon olyan helyken is, a hol sűrűn jár-kezel az ember, sőt belátogat a kertekbe is, kivált ha megsejtette, hogy dió vagy mogyoró terem ott. Mert ez az ő kedvencz eledel s érdekes nézni, a mint csemegéjét eszi. Két első lábával fogja meg, szájához emeli s pompás fogaival feltöri, aztán gondosan letisztítja a kemény héját, sőt annyira finyás, hogy sokszor még a magról is lehámozza a bőrt és csak a tiszta belit eszi meg.

(Folytatása a 410. lapon.)



A ROZSBAN. (Lásd a 410. lapon.)

(Folytatás a 407. laphoz.)

Rendesen nem tapasztalhatni, hogy a mókus valami nagyon okos, tanulékony vagy ravasz állat volna. De azért van ám neki esze. Egyszer falun jártam látogatába s házi gazdám nagyon boszankodott, hogy kertjében valaki folyvást lopja a mogyorót. Igen kitűnő fajta mogyoró volt s nyár elején tömérdek gyümölcs volt rajta, bő termés ígérkezett. De a mint a mogyoró érni kezdett, titokzatos módon napról napra kevesebb gyümölcsöt lehetett látni a bokrokon. Már gyanakodni kezdtek a gyermekekre, hogy ezek lopkodják, de egyszer a gazda egy szomszéd fán megpillantott egy mókust és mindjárt tudta, ki a tolvaj. Hiába leste azonban, a mókus nem hagyta magát megfogni. Egy napon azonban nevetve jött be a gazda s azt mondta, hogy kifogott a tolvaj mókuson, mert a mókus a letépett mogyorót rakásra rakta a bokor tövébe, hogy onnan kényelmesen elhordja; de a gazda összeszedte és behozta. Igen ám, csakhogy nagyon csalódott, mikor olyan együgyűnek gondolta a mókust. Mert az a rakás mogyoró, melyet talált, egytől egyik rosz, férges volt. A mókus ezt jól tudta s az ilyen lyukas, rosz mogyorót szépen félredobálta.

Dió, mogyoró és efféle gyümölcs azonban csak nyáron kezd érni s addig a mókus kénytelen egyéb eséssel beérni. Tavaszkor megeszi a fák rügyeit, fiatal hajtásait és ezzel kárt is okoz, annyira, hogy a hol nagyon elszaporodott a mókus, épen úgy üldözik, mint a többi kártékony vadakat. Nálunk nincs olyan sok, hogy valami nagy kárt okozhatna. Oroszország északi részeiben és Laplandban (keressétek meg a térképen) tömérdek van s ott szép szürke téli bundájáért is vadászszák.

Sajátsága a mókusnak, hogy télire mély álomba merül, de koronként fölébred, mikor kissé enyhébb az idő. Ilyenkor előbuvik odujából és kisétálja, kiugrán-

dozza magát a lombtalan fákon. Meg is éheznek, pedig ekkor ugyan hiába keresne valami enni valót. Csakhogy erre ő idején gondolt, még őszkor, mikor bőviben talál diót, mogyorót. Ekkor fészkébe és ennek közelébe jól elrejtett fa odvakba egész rakás eseséget összehord télire s rendesen három-négy ilyen élestára is van. Mikor tehát télen megéheznek, elsétál a kamrába, jóízűen falatoz, aztán visszatér odujába, összekuporodik és egy-két hétig megint mozdulatlanul, mélyen alszik.

Fogságban akár meddig tartjuk, nem igen szelidül meg, sőt minél öregebb, annál mérgeesebb s mindjárt mindenkit harapni akar. Nem is arra való állatka, hogy fogva tartjuk, mert a fákon mászni, ugrálni, naphosszat kergetőzni szeret és így természetes, hogy szűk kalitkába zárva nagyon szerencsétlennek érzi magát.

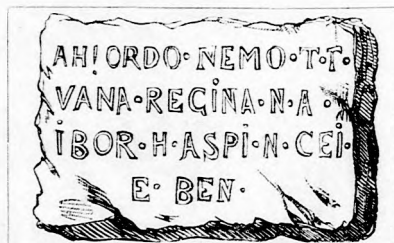
### A ROZSBAN.

(Képpel a 408. és 409. lapokon.)

*ARANYSÁRGA kalásztenger hullámszik,  
Messze, messze, egész a szem-határig.  
Piros pipacs ki-kipattan belőle,  
Mint a kedves testvérjéhez:  
Buza virág oda hajlik melléje.*

*Arany kalász, piros pipacs, kék virág:  
Ezt keresni menjünk a dús rozson át.  
Szedegessük! — mert egy-két nap ha lemul:  
Kasza, sarló éle alatt  
Az áldással a virág is mind lehull.*

### RÓMAI RÉGISÉG.



## A SZEKRÉNY RENDEZÉSE.

— Magán-jelenet. —

Személy: MARISKA, tizenkét éves.

Színhely: csinosan butorozott szoba, asztal, székek, oldalt fiókos nagy szekrény. A széken, asztalon mindenféle holmi nagy rendetlenségben hever.

**Mariska** (az ajtóban állva, fején kalappal, kezében napernyővel, kifelé szól.) Igen is, apácska, azonnal megyek ... tüstént .. ebben a pillanatban, csak keztyűt veszek elő. (Bejön, a szekrényhez szalad, kihuz egy fiókot s nagy sebbel-lobbal összehány benne mindent.) Hova is lett a keztyűm! Az volna csak szép, ha meg nem találnám ... oh, épen most nem találok, mikor oly sürgetően kell. És apácska nem engedi, hogy keztyű nélkül menjek vele kocsikázni ... igaz is, hogy épen a mult héten vett két pár új keztyűt. De hát hova is tettem? Csak nem vesztettem el? Nem; emlékszem, délelőtt a szürke keztyűt viseltem ... de hova tettem? Sehol sem találok! (Az ajtóhoz szalad.) Kedves apácska, csak még egy pillanatig várj, csak épen egy kis perczeckéig, mindjárt megyek! Csak a keztyűmet keresem, csak ... Nem hallgat reám, nem is felel, megy kifelé. Apácska, kedves apácska, várj egy kicsit! (Visszasiet a fiókhoz és újra kotorász.) Ez már még is rettenetes! Épen azt nem találok, a mire leginkább szükségem van ... de ez rendesen így szokott lenni, ha szerencsétlenség üldöz valakit. (Az ablakhoz szalad.) Jaj, apácska, édes kis apa, ne menj hát még! Rögtön ott leszek! ... Nem hallgat rám ... Édes jó apácskám, csak most az egyszer, egyetlen egyszer várj még egy kicsit, utoljára történt ... Beült a kocsiba! ... János, ne hajtson még, várjon! ... Ez sem hallgat rám ... most a lovak közé csap ... elmentek! Oh!

Elmentek! Engemet itt hagytak, egyedül! Itthon kell ülnöm, mint valami házi áristomban, mintha valami csinyt

követtem volna el, melyért büntetést érdemlek. Nem hittem volna, hogy apa ilyenre képes legyen! Nem, ezt soha sem hittem volna, soha, soha! (Sir.) Eddig mindig várt reám ... néha megpirongatott, hogy nem tudok soha idején elkészülni ... de ha pirongatott is, mégis csak megvárta, míg megtaláltam holmimat ... most nem pirongat, de itthon hagy! Oh, ez .. ez borzasztó! (Leteszi napernyőjét és kalapját.)

Ebédnél azt mondta, legyenek készen pontban négy óraker, mert ha nem készülök el, nem fog reám várakozni, nem visz magával a ligetbe kocsikázni. Persze, tudom én jól, hogy ezt mondta ... de az ember nem teszi meg azt mindig, a mit előre mond.

A szótartás nagyon szép dolog, hallottam elégszer ... de nem ám akkor, mikor rosztat fogadtunk meg. Oh, meg tudom én azt itélni, hogy ilyenkor nagyot hibáz, a ki be is váltja fenyegetését. Ha apácska volna az én helyemen és én az övén, hát én bizony nem lettem volna olyan kegyetlen, nem biz' én, hanem vártam volna, ha még annyira fenyegettem volna is előbb, hogy nem várok. Igen, mert én jó vagyok, jobb, sokkal jobb, mint apa ... de meg is büntetem. Igen, megbüntetem, nem fogom megölelni sem ma este, sem holnap reggel, sem holnap után, sem azután ... duzzogni fogok sokáig ... örökre!

Rettenetes dolog az, mikor valakinek az apja katona volt! Mindenkiel ugyan akar bánni, mint mikor az ezredet vezényelte ... azt kívánja, hogy minden pontosan meglegyen egy perczre, hogy mindig készen álljon mindenki a kirukkolásra, mint mondani szokta. Mindig azt emlegeti, hogy az ő katonái milyen pontosak és rendesek voltak. No bizony, nagy dolog is volt az! Egy olyan közönséges katona ugyan hamar készen állhat, mindig egyforma ruhában jár, nincsen szüksége annyi százféle apróságra, mint nekünk szegény leányoknak. Oh, a fejem is beleszédül,

mig felöltözöm, mert az furcsa, de bizony igaz, hogy az ember rendesen épen azt nem találja, a mire szüksége van. Mikor öltözni kezdek, minden holmim mintha a föld alá rejtőzött volna; nem is hiszem, hogy nem valami gonosz szellem üzi velem játékát. A keztyűm, zsebkenőm, napernyőm, legyezőm mind örökké el van hányva valahol. Utóljára persze mégis megtalálom, de mindig olyan helyen, a hol nem is kerestem. Régebben, mikor Rózi még gondot viselt a holmimra, akkor mégis csak jobban ment a dolog; de apácska most azt akarja, hogy mindent magam végezzek. Ez már bizony csak kegyetlen szeszély, mikor látja, hogy nem boldogulok! Valósággal öröme telik benne, hogy kinlódom! Ez már csak nem szép dolog! Még azt sem engedi, hogy Rózi tartsa rendben a könyveimet és író szereimet. Ez pedig borzasztó! Nap-hosszat sem teszek egyebet, csak keresem a könyvet, tollat, írót, soha sem készülök el idején a leczkémmelel, nem tudom becsületesen megírni a dolgozatomat és a vége az, hogy az iskolában megbüntetik, pirongatnak, szégyenben maradok! Oh, nincs a földön olyan szerencsétlen leány, mint én!

Persze, tudom én, mit mond apácska . . . hogy nem tudok rendet tartani. Hát igaz is . . . nem mondom, hogy valami nagyon rendes vagyok . . . De ha azt hiszi, hogy megjavít, ha ilyen kegyetlenül bánik velem, akkor bizony nagyon csalatkozik. Ha várákozott volna reám, akkor jósa jó megkötött volna, akkor eltökéltem volna magamat, hogy ezentul már megjavulok, rendet tartok; de most . . . most olyan mérges vagyok, hogy szeretnék . . . szeretnék . . . oh, nem is tudom mit szeretnék!

Bezzeg, most már csak nem fogják mondogatni, hogy apácska elkényeztet!

De nini . . . mi van ott a szék alatt? . . . a keztyűm! No bizony, érdemes is most

már, hogy megtaláltam! (Fölveszi, haragosan gyűrögöti és félredobja.) Ha csak egy kicsit vártak volna rám, a mint kértem, akkor nem lett volna semmi baj . . . hiszen tudtam én, hogy valahol majd csak megtalálom a keztyűmet. De apácska egészen úgy tett, mintha nagyot hallana . . . és az a vén János kocsis . . . máskor ugyancsak tudja ám mondani, hogy még nem lehet indulni, még meg kell itatni a lovakat . . . hát nem vihette volna most is itatóra a lovakat? . . . Szegény lovak bizonyosan szívesen ittak volna kétszer is, olyan meleg van! Pedig hallotta, hogy kiáltoztam . . . de ő is csak olyan háladatlan . . . már elfelejtette, mennyi jó csemegét adtam a kis leányának . . . Mindenki összeesküdött ellenem, mert nem tartok olyan rendet, mint katona a glédában. Mintha arra még rá nem érnék! Majd ha nagy leszek, majd rendben tartom én is a dolgaimat. Most még kicsi vagyok én arra . . . nem is ismerek senkit, aki olyan példásan rendes volna.

Az az . . . igen . . . Emmáról azt mondják, hogy azért olyan csinos, takaros mindig, mert nagy rendben tartja holmiját. No bizony, de Emma olyan unalmas, komoly leány is ám, hogy apácska, tudom, nem cserélné el velem. Lajosról is mindig azt hallom, hogy ilyen meg olyan derék, rendszerető fiu. Ő nem komoly és nem is unalmas, az igaz . . . de ez egészen más . . . ő fiu és már tizennégy éves, jóformán fiatal ember, maholnap bajusza nő. Ha én egyszer tizennégy éves leszek! (Az ablakhoz megy.)

Milyen gyönyörű az idő! És nekem itthon kell ülnöm! Pedig annyira örültem a kocsikázásnak, úgy szeretek apácskával kocsikázni, annyi ismerőse van, annyian köszönnek neki, úgy szeretik! Egyik barátomnak sincs olyan derék apja, mint az enyém . . . Milyen kár, hogy most egyszerre olyan rettentően szigorú lett! Oh, mennyire megváltozott! Kimegy kocsi-

kázni.  
ban; h  
N  
megva  
mehet  
a bolt  
a sok  
volna.  
kalapj  
igen m  
benne  
legalá  
Utóljá  
szett  
asztán  
igyján  
nem  
nyítja  
unaln  
varrn  
lásson  
(Az a  
borza  
szinb  
mogu  
látja,  
dulha  
ostro

csak  
megi  
lapj  
telni  
reá  
jó, h

Azt  
ha n  
mi r  
arró  
Ez  
olya  
ked  
nem  
keg  
ha l  
a sé

kázní, engemet meg itt hagy egymagam-ban; busulhatok, a mennyit tetszik.

Nem, azért sem busulok. Most már megvan a keztyűm, kimehetek. Mért ne mehetnék ki magam is? Megállhatnék a boltok előtt és kedvemre nézegethetném a sok szép holmit. Ez nagyon mulatságos volna. Mért ne tenném meg? (Feltézi kalapját és felhuzza keztyűjét.) Budapest igen nagy város, az igaz, el is lehet tévedni benne... Annál jobb, akkor apácska legalább aggódni fog, meg lesz büntetve. Utóljára majd megtalálnak, mert az elvesztett gyermekét mindig megtalálják és aztán még inkább szeretik. Jaj, csak én is igyjárhatnék, de jó is volna! Akkor apácska nem hagyna többé itthon, tudom! (Kinnyitja az ajtót és kinézeget.) Ejnye, az az unalmas Rózsi, épen oda ült a tornácba varrni... ki nem mehetek, hogy meg ne lásson. Hátha az ablakon osonnék ki? (Az ablakhoz megy és kitekint.) Oh, ez már borzasztó! A vén kapus meg épen a kapuszinben ül és faragcsál... a milyen mogorva vén medve, ki nem ereszt, ha látja, hogy magam indulok. Nem mozdulhatok... be vagyok zárva mint valami ostromolt várban.

Jól van, hát nem megyek ki... ugyis csak baj lett volna... apácska ezért megint csak haragudott volna. (Leveti kalapját, keztyűjét.) Utóvégre mégis csak tisztelni kell apácskát, még ha neheztelek is reá... nem szabad tőle megszöknöm. No jó, hát itthon maradok.

Csak ne maradna oda nagyon sokáig! Azt hiszem, haza is jön nem sokára, mert ha nincs dolga, szeret velem csevegni. Oh, mi nagyon jól megférünk, mihelyt nem arról van szó, hogy pontos és rendes legyek. Ez nagyon bosszantja őt... s ilyenkor olyan szomorú... szegény kis apa! Szinte kedvem volna megbocsátani neki. Nem, az nem lehet, nagyon szép az idő, szörnyű kegyetlenség, hogy itthon hagyott. Még ha beborulna, eső esnék és szétkergetné a sétálókat, no, akkor megbocsátanék...

de így? Barátnőim bizonyosan mind ott vannak a ligetben, látják, hogy nem vagyok apácskával s azt fogják hinni, hogy valami gonosz csinyt követtem el, büntetésből kellett itthon maradnom. Kivált az a Lottika, az mindjárt egész históriát ki tud gondolni s fogadni mernék, holnap a leányok mind azt fogják beszélni, hogy én ilyen meg olyan gonosz gyermek vagyok, hogy ők sokkal különbek nálamnál... pedig bizony nekik is van hibájok, talán nagyobb is, mint az enyém... hiszen az én hibám tulajdonképen csak olyan kicsike, egészen piczike hiba... már szinte nem is hiba. Az igaz, hogy szomorúságom már sok volt miatta. Mennyit sirtam már! Apácska hányszor pironogatott, eleinte szeliden, aztán komolyan, aztán nagyon szigoruan! Most meg már büntet... pedig bizonyos vagyok benne, hogy nem szívesen tette, szomorkodik miatta, talán még inkább, mint én. Szegény jó kis papa! És én még haragudni akartam rá, még arra a gonoszra gondoltam, hogy eltévelyedem a városban, hadd legyen min aggódnia. Oh, milyen rossz vagyok, mennyire megérdemleném, hogy amugy igazán, komolyan megbüntessenek!

Bizony úgy illenék, kedves Mariska kisasszony, hogy jóvá tedd nagy hibádat. Igen, de miképen? Ha majd megjön apácska, őszintén megvallok neki mindent és szépen, nagyon szépen kérem, bocsásson meg. Tudom, meg is bocsát... és... és aztán azt fogja mondani, a mit már sokszor mondott, hogy nem ér a megbánás semmit, ha nem térünk jobb utra, ha nem cselekszünk kedvére annak, a kit szeretünk. Hiszen én szeretnék is a kedvére tenni... és ha már olyan nagyon szereti a rendet, hát nem bánom, csinálom rendet... és ezentul meg is tartom.

Klára néni azt mondta egyszer:  
»Kedves Mariskám, minden holmidat tartsd bizonyos meghatározott helyen, akkor soha sem kell keresned, mindig tudni fogod, hol találsz.« Hiszen ez igaz, de

nem olyan könnyű ám megtartani... mikor az ember iskolából, sétáról jön haza és siet ozsonnálni, akkor jobbra-balra ledob keztyüt kalapot, kendőt, csak hogy hamar szabaduljon. Persze, mikor aztán megint szükséges, akkor nem olyan könnyű összeszedni, semmi sincs a maga helyén... azért késem én el örökké.

De ez többé nem lesz így, nem! Szégyen volna, hogy ilyen nagy leány mint én, ne tudna egy kis rendet tartani. Mindjárt hozzá is fogok s legelőször is a szekrényemet kell rendbe hoznom. (Kihuzogatja a fiókokat.) Borzasztó! Hogy lehetne itt rendet csinálni! Hogy össze-vissza van itt hányva minden! Ezt én egy esztendeig se szedem rendbe! Eh, bátorság! Még bele sem fogtam és már megijedek? Hiszen örömet akarok szerezni apácskának, az pedig nem megy egészen fáradság nélkül. Igen... de jobb szeretnék akármit egyebet csinálni, mint ezt a tömérdek összehányt holmit rendbe szedni... akármit, ha még olyan nehéz dolgot is. Persze! Csakhogy most épen csakis ezt tehetem s apácskának egyébbel nem szerezhetek örömet. Rajta! Azért is, fogjunk hozzá!

Legelőször is mindent ki kell hányni, hogy az üres fiókba rendbe rakhassam be. (Megtesz, minden fiókból halomra hányva ki a holmit.) Így ni! Azaz... így mégsem volt jó... most már még nehezebb lesz rendezni, egyenként kellett volna minden fiókot kiüríteni. Ezt rosszul csináltam... de már hiába... látszik, hogy nem szoktam a rendes munkához. Ha a tündérek korában élnék, bizonyosan segítségemre jönne valami kedves jó tündérke, megérintené ezt a nagy halmazt és mindjárt külön-külön csomagokban együtt volna, a mi együvé tartozik. Kár hogy a tündérek csak mesében élnek! Így nincs más hátra, mint hogy magam legyek a tündér és szépen darabonként akjak mindent a helyére. Klára néni azt mondta egyszer, hogy türelem és kitartás fölér a tündérek erejével.

Már csak megpróbálom. (Rendezget, rakosgat.)

A csipkefélék, gallérek ebben a fiókban lesznek, itt egymás mellett... így ni... mindjárt mellettök a zsebkendők... a keztyük... nyakkendőcskék... szalagok... így aztán nem kell többé keresni. A másik sarokba teszem a kalap-skatulyát, bele a kalapot... De ugyan miért olyan nehéz ez a skatulya. (Fölnyitja.) Uristen! Egy fél czipő van benne! Ejnye, ejnye, ez már mégis tulságos rendetlenség! Vajjon hol a párja? Talán még előkerül valahonnan... ahá!... itt van egy csomó könyv közt. Ohó, kedves czipőcskék, ez nem a ti helyetek! Itt fogtok állani a legalsó fiókban, szép sorjában, párosan... legalább nem esik meg rajtam többé, hogy olyan czipőket huzok fel, melyek nem ugyanegy párból valók. Csakugyan, mégis kellemes dolog, ha az embernek rendben van a holmija. Ez a fiók már tele van... most a másikat rakom tele.

Haladok, szépen haladok! A nagy halmaz fogy s mindenről tudom, hová tettem... itt lesznek a játékszerek... itt meg a könyvek, írószerek. Szinte mulatságos ilyen szépen rendbe szedni mindent... egész öröm látni a szekrényt, mikor így a maga helyén van minden. És ha megmutatom apácskának, hogy fog örülni! Megölel, megcsókol és egészen meg lesz velem elégedve, én pedig olyan boldog leszek! (Ugrál, tapsol.) Most már én is rendes vagyok. Igazán, magam is örülök neki.

Jaj, de még mekkora csomó van itt hátra! Ezt már talán holnapra hagyom... Nem... nem, a mit ma megtehetsz, ne halaszd holnapra, mondja a példaszó. Szép is volna, ha mindjárt bele fáradnék. Nem bizony, befejezem a rendezést, már nem sok van hátra.

Nini, hát ez mi? A francia nyelvtan, melyet annyit kerestem és utoljára nem

találtam  
venni.  
pénzkid  
gondat  
a szép  
könyve  
hiszen

Itt  
mennyi  
keztem  
borzas  
csak,  
viselen  
neked  
ide a l  
nem f

I  
méda  
tam.  
gonos  
törl.)  
dani,  
dog v  
sem t  
Edes  
onnar  
mond  
jobba  
tulaj  
apács  
mon  
haso  
ban  
mél  
képe  
(Nya

Ezt  
min  
mag  
tem  
tam  
arcz  
szek  
rám

tak

találtam meg. Apácska kénytelen volt ujat venni. Ez már aztán igazán haszontalan pénzkidobás volt... no, ilyet csak olyan gondatlan leány tehet, mint én... ott van a szép könyves polczom és ide dobom a könyvet a ruhák és játékszerek közé. De hiszen én rettentő rosz gyermek voltam!

Itt meg a kedves bábum! Ezt is mennyit kerestem, míg végre meg is feledkeztem róla. Szegény kis Viczám! Milyen borzas vagy, milyen gyűrött a ruhád! Várj csak, másképp lesz már ezután, gondodat viselem, szépen játszunk együtt, keresek neked rendes helyecskét, többé nem kerülsz ide a lom közé. Szegényke! Jó hogy meg nem fult!

De hát ott mi csillog? Ah! Az én médailleson, melyet elveszettnek gondoltam... drága jó mamám arczképe! Oh, gonosz, igazán gonosz voltam! (Könyveit törli.) Apácskának nem mertem megmondani, hogy elvesztettem... oh, mily boldog vagyok, hogy megkerült! Többé soha sem teszem le a nyakamról. (Megesókolja.) Édes drága anyám, bocsáss meg, ha látsz onnan az Égből! Apácska sokszor sohajtva mondta: »Ha anyád élne, jobban nevelne, jobban értene hozzá, mint én és jeles tulajdonságain okulhatnál.« Szegény apácska mindig könyezik, mikor ezt mondja. És azt is mondta, hogy nagyon hasonlítok arcban a jó mamához, de másban nem igen. Oh, de majd iparkodom, méltó akarok lenni drága anyámhoz és képe majd segíteni fog, mindig nézni fogom. (Nyakába ölti a szalagra fűzött medaillont.)

Még csak ez a pár darab van hátra. Ezt is szépen beteszem, így ni!... és most minden rendben van. Olyan jól érzem magamat, mintha valami nagy jótettet vittem volna végbe. És már jutalmat is kaptam, megtaláltam e drága kincset, anyám arczképét! Igen, már most állhatatos leszek a jó uton, apácskának soha sem lesz rám több panasza.

Milyen szerencse, hogy itthon hagytak! Milyen jó és okos volt apácska, hogy

nem várt, nem hallgatott reám! Meg az a derék öreg János milyen jól tette, hogy hamar elhajtott! Még ma viszek a kis leányának egész rakás süteményt. Mikor haragudtam, akkor tettem jót velem. Elmulasztottam egy sétakocsizást, de beláttam hibámat és most igazán, őszintén megbántam s megjavulok.

Kocsizörgést hallok. (Az ablakhoz siet.) Apácska tért haza. Apa, kedves kis apa! Jőjj csak hamar, redbe hoztam a szekrényemet, nem vagyok többé a te gondatlan kis lányod, most már pontos, rendes vagyok... Azaz... még nagyon rövid ideje, még nem szabad azt mondanom; de rajta leszek, hogy nemsokára mindenki mondhassa. Akkor apácska még jobban fog szeretni és én még boldogabb leszek. Most pedig szaladok hogy eddigi hibáimért bocsánatát kérjem és megöleljem. Megbocsát tudom. (Kiszalad.)

— A függöny legördül. —

### MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XXIV. köt. 23-ik számában közölt betűrejtvény megfejtése:

#### „Venyige.“

Helyesen fejtették meg: Pinter Teréz, Kövér Miklós, Schöffler Ottó, Robinson Anika, Kardos Irma és Malvina, Weisz Feri és Béla, Pollák Margit, Irénke és Sándor, Merbel Sarolta és Mór, Ungár Paula, Molecz Béla, (neved leírására jobban ügyelj; csak híres, nagy embereknek nézzük el a hanyag, olvashatlan aláírást. F. b.), Weisz Béla és Nándor, Oláh János, Poldini Lujza és Emma, Borombovits Jozefin és János, Polák Berta, Kubicek Szabina, Strausz Margit és Kornélia, Kovács Ernő, Bekey Nándor és Béla, Halmágyi Tanni, Deutsch Győző és László, Stein Rikhard, Spitzer Artur és Hugó.

#### Jótekonyság.

A csángó magyarok betelepítésére adakoztak: Oswald Janka gyűjteménye 3 frt. 50 kr. (Egyes adakozók: Oswald Janka 50 kr., Polgár Iluska 20 kr., Aschendorf Jóska 1 frt., N.

N. 20 kr., Pletikozits Mihályné 40 kr., Kováts Ilon 10 kr., Brünner Zsófia 20 kr., Arnhoffer Pista 5 kr., Grábits Márton 5 kr., Oswald Jolánka, Idus és Sándor 47 kr., Tarr György 25 kr., Egy kis leányka 8 kr.), Roboz Kornélia 20 kr.) — A már eddig kimutatott 235 frt. 62 krral együtt 239 frt. 32 kr., mely összeg a

»Nemzet« junius 25-ki számában ki van mutatva.

*A bölcsőde javára adakoztak:*

Czeec Irén és Rozi 1 frt. 20 kr.

*Az Ég áldása legyen a kegyes adakozókon.*

**Forgó bácsi.**

## A „KIS LAP“ t. előfizetőihez.



FOLYÓ évnegyeddal a „Kis Lap“ huszonegyedik kötete nyer befejezést. Forgó bácsi és, hiszem, kis olvasói is örömmel és meglepődéssel tekintenek vissza a gyorsan letelt félesztendőre; a mily örömmel igyekezett Forgó bácsi a „Kis Lap“ban hetenkint új meg új élvezetet, okulást, ismeretet nyújtani kis hívei nagy seregének, ép oly szívesen fogadták a „Kis Lap“-ot mindenütt, a miről a kis olvasók folytonos szaporodása és Forgó bácsihoz intézett számos levelök eléggé tanuskodott.

De örömmel tekinthetünk vissza e kötetre azért is, mert fényesen beteljesedett a remény, melyet a mult kötet végén kifejeztem. Kis olvasóim nemes jótékonyága messze fölülhaladta várakozásomat. A szegény gyermekek kórházában a „Kis Lap“ olvasóinak ezer forintos ágy-alapítványa valósággá lett, sőt kis olvasóim a szükséges ezer forintnál sokkal többet küldtek be, úgy hogy két száz forintnál több jutott más jótékony célokra: a **bölcsőde** és a Bukovinából hazatért magyar véreink, a **csángók** javára is. Büszke és boldog vagyok, hogy kis olvasóim jó szívének ily fényes bizonyosságát jegyezhetem föl.

Az új évnegyeddal kezdődik a „Kis Lap“-nak immár **huszonötödik** kötete, melyről elég annyit mondanom, hogy mindenben az eddigiek nyomán fog járni. Közölni fog

### „Az igazi hős“

címmel egy **hosszabb elbeszélést**, aztán minden számban kisebb **beszélyeket, szindarabot, meséket, ismeretterjesztő cikkeket** s ezekhez gondos kivitelű **rajzokat**. E kötetben, remélem, közölhetni fogom a budapesti **szegénygyermek-kórház rajzát** és leírását is, hogy kis olvasóim lássák, milyen az az emberbaráti intézmény, melynek létesítéséhez ők is oly jelentékenyen hozzájárultak. **Rejtvények, feladványok, találós mesék** s időnként **Forgó bácsi postája** fogják kiegészíteni a „Kis Lap“ egyes számainak tartalmát.

Az új kötetnél, tudom, együtt leszünk ismét mindnyájan, azért tehát csak: a viszontlátásig!

**Forgó bácsi.**

A „Kis Lap“ t. előfizetőit tisztelettel kérjük, szíveskedjenek megrendeléseiket mielőbb megújítani, hogy a lap pontos szétküldése fennakadást ne szenvedjen.

A „Kis Lap“ előfizetési ára:

<b>Negyedévre</b> . . . . .	<b>1 frt. 40 kr.</b>
<b>Félévre</b> . . . . .	<b>2 „ 80 „</b>
<b>Egész évre</b> . . . . .	<b>5 „ 60 „</b>

Az előfizetések, melyeknek elküldésére legcélszerűbb a postai utalványok használata, a „Kis Lap“ kiadó-hivatalához (Budapest, Ferencziek-tere 3. sz. Athenaeum-épület) intézendők.

**A „KIS LAP“ kiadóhivatala.**

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi.** Kiadó-hivatal: Budapest, Barátok-tere 3-ik sz., Athenaeum-épület.  
Budapest, 1883. Nyomtatja a kiadó-tulajdonos: **Athenaeum** irodalmi és nyomdai részv. társulat.